

ikke meget farligt at træde til Anvendelse af den Kraft, som skal stables gennem Organisation, naar man ikke tilfulde har forvisset sig om, at Organisationen er let udførlig, og at Alt er afpasset saaledes, at man kan bringe den ilibe? Det maa dog vistnok erkjendes, hvorledes saa end Loven bedømmes, at den Organisation, der eftertragtes ved den, er i høi Grad forskjellig fra, hvad vi nu have, baade ligeoverfor det militære Forsvar i det Hele og ligeoverfor de Forbringere, den stiller til Befolkningen. Den høitærede Krigsminister betragter Organisationsplanen som en saadan, der vistnok er meget forskjellig fra den, der findes i andre Lande, og jeg vil gjerne troe, at man i saa Henseende ikke fra nogen Stat med Bestemthed kan laane Mønstrer for en anden. Men kan Organisationen virkelig siges at have „udviklet sig“ saaledes, naar Forskjelligheden imellem det Gamle og det Nye, Overgangene fra det Gamle til det Nye ere saa bratte eller dog saa betydelige, som de her vise sig at være? Mig forekommer det, at snarere, end at Hærorganisationen med Ministerens Ord kan siges at have „udviklet sig“ umiddelbart af Fortiden, maa den siges at have udviklet sig i visse politiske Formaal og er derved i det Hele bleven saa udviklet, at man maaskee har stor Banfelighed ved at finde ud af den.

Jeg og for sig anseer jeg ikke Loven fra noget Standpunkt for skadelig, saaledes som den er affattet, efter som den selv har tilkjendegivet, at den skal revideres om 5 Aar. Jeg betragter det fra Realitetsstandpunktet som at være ganske det Samme som det tidligere i det andet Thing i en anden Form Vedtagne, at Loven kun skulde være gyldig i 5 Aar, thi, skeer der efter 5 Aars Forløb ved den paabudne Revision nogen som helst Forandring, saa er der idetmindste givet Anledning til aldeles at omdanne den, og det forekommer mig, at allerede den Betegnelse, der forud er givet den derved, at en Revision skal finde Sted, forudsætter den Erkjendelse, at Organisationen som saadan betragtet er

ufuldstændig. I det man forudsætter, at det Tidspunkt maa ikke være fjernt, da den atter nødvendigt maa undergaae Forandring, vil naturligtvis Tiden vise, om disse Forbringere ere af mindre Betydning eller af væsentlig og gennemgribende Natur. Finantsest vil jeg pleblikkeligt ikke indlade mig paa at bedømme Loven, skjøndt jeg troer, at den Finantsbørde, som den vælter over paa Staten og Befolkningen, er for stor, til at den i Tidens Løb virkelig kan bæres. Jeg frygter kun for, at saadan Organisation, naar den kunde gennemføres, vilde bringe det Resultat, at vi, ligesom rustede i Fred, stillede os under Krigsberebtskab i Fred og ophøede al Kraft dertil; men hvor blev saa det kraftigste Krigsmateriel, hvor blev saa Pengeskraften af og ligesaa den materielle Kraft i det Hele hos Folket, hvor bleve de af, naar der nærmede sig en Krig, der skulde nødvendiggjøre at bringe Hæren dertil, at den kunde staae imod Tjenden? Man har vel dannet sig det Formaal og har stølet derpaa, at vor Nation er, seet tilbage til dens Oldtid, en krigerisk Nation. Den har tidligere og senere, og i den allerseneste Tid, vist, at den, hvorledes man saa end bedømmer den, til enhver Tid har været og er en tapper Nation, naar det gjælder og har gjældt Fædrelandets Ære og Forsvar. Men hvorledes vil man kunne sige med Sandhed, at vor Nation er en krigerisk Nation, der blot behøver at indrette sig paa bestandigt at være forberedt paa at træde i Baaben? Hertil er jo ikke engang Landet indrettet, hertil svarer ikke Landets Bestaffenhed, og hertil ere ikke Kræfterne tilstede. Hindringerne er langt flere nu, for at kunne udvilde os til et saadant Formaal, og hvortil da Forberedelser, saa store og betydelige? Og allermindst har jeg kunnet skjønne, at man har skullet fremkomme dermed paa nærværende Tidspunkt, for nu at paastynde dette Værks Fuldbendelse. Vel veed jeg, at det saa betegnende for Sagen er blevet tittret af det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Rehmann), at vi kun befinde os under en Baabenstilstand,